

Мисливці

Кость Дяченко

У суботу, в надвечір'я,
Деся після футболу,
Потягло у ліс на звіра
Федора й Миколу.
Узяли свої рушниці,
Рюкзаки бугристі,
Підкріпились у "Хвилині"
Градусів по триста.
У дорогу із собою
Ще із магазину
Взяли білої міцної
Та "біоміцину".
Довго їздили, робили
Різні пересадки
І опівночі прибились
Врешті до посадки.
Сіли, випили, поїли.
Тут де й сон узявся:
Так, упавши, захропіли,
Що аж вітер знявся.
Ось і ранок. Сонце грати
Стало над друзками.
А вони, немов пірати,
Сплять поміж пляшками.
Спали б ще вони, як мертві.
Та ворони кляті
Повсідались на них верхи
І давай клювати.
Встали... В головах гудіння —
Начеб замість мозку
Хто поставив по турбіні
В черепну коробку.
Саме жінка вийшла з нетрів.
Хлопці й запитали:
— Ви ведмедів тут чи вепрів,
Тітко, не стрічали?
— Від вас перших чую вісті. —

Мовить Колі к Феді. —
Щоб у сквері серед міста
Бігали ведмеді.
— Як же так? — Микола звівся.
Глянув з-за ялинок. —
Стільки плентались до лісу,
А ось — наш будинок!..
— Справді кросик! —
Федь пошкрібся. —
Аж нога опухла...
А прийшли знов на це місце,
Бо ж земля в нас кругла.
Й почвалали підкреплятись
У кафе "Орбіта",
Щоб додому повертатись
Знов навколо світу.